

PENELOPE DOUGLAS

RIVALI

Traducere din limba engleză și note de
ADINA PINTEA

CAPITOLUL 1

MADOC

2 ani mai târziu

— Pe bune? am spus pe un ton ridicat. Se poate și mai încet de-atât? l-am întrebat pe Jared, de pe scaunul din spate al Pontiacului G8 al iubitei sale, punându-mi mâinile-n cap.

Tate s-a răsucit în scaunul șoferului și m-a privit cu niște ochi pătrunzători, gata parcă să-mi străpungă creierul.

— Mă îndrept spre o curbă strânsă cu aproape 80 de kilometri la oră, pe un drum nesigur și neasfaltat, a urlat ea. Nici măcar nu este o întrecere adevărată, doar antrenament. Ți-am mai spus doar.

Pe fața ei nu exista vreun mușchi sau fibră care să nu fie încordate în timp ce mă privea de parcă voia să mă înghită.

Mi-am lăsat capul pe spate și am oftat. Jared stătea pe scaunul din fața mea, cu cotul sprijinit de portieră, sprijinindu-și capul cu mâna.

Era sâmbătă după-masa, cu o săptămână înainte de prima întrecere oficială a lui Tate pe pista noastră locală, improvizată, numită Loop, iar noi eram deja pe Drumul Cinci de vreo trei ore. De fiecare dată când amărâta asta mică schimba prea repede viteza sau nu accelera suficient de tare, Jared își ținea gura, dar nu și eu.

El nu voia să-i rănească orgoliul iubitei, pe când eu nu aveam nicio treabă cu asta. De ce să mă port cu mânuși cu ea? Nu eu încercam să-i intru în grații.

Rivali

Cel puțin nu mă mai interesa să fac asta.

Tate și Jared s-au urât unul pe celălalt aproape pe toată durata liceului. S-au întrecut în vorbe grele și năbădăi, într-unul din cele mai exagerat de lungi preludii pe care îl văzusem vreodată. Acum erau numai unul după celălalt, mai ceva ca Romeo și Julieta. Versiunea porno.

Jared s-a întors spre mine, dar nu cât să-i văd ochii.

— Ieși, mi-a șuierat răspicat.

— Ce? am izbucnit, cu ochii cât cepele. Dar... dar...

Am început să mă bâlbâi, în timp ce cu coada ochiului am întrezărit în oglinda retrovizoare zâmbetul triumfător al lui Tate.

— Dar nimic, s-a răstit Jared la mine. Du-te să-ți iei mașina. Se poate lua la întrecere *cu tine*.

M-am simțit curentat de adrenalină din cap până-n picioare la gândul unei aventuri autentice. Poate că Tate știa cum să se ia la întrecere cu o tipă care habar n-avea ce făcea, dar era evident că mai avea multe de învățat și era nevoie să fie mai bărbat.

Să intre în scenă personajul eu. Mi-a venit să zâmbesc, dar nu am făcut-o. În schimb, mi-am dat ochii peste cap.

— Of, da știi că mă voi plictisi îngrozitor.

— Ha, ha, ești atât de amuzant! m-a luat ea peste picior, strângând și mai mult de volanul mașinii. Ești ca o fetiță de doisprezece ani când te smiorcăi.

Am deschis portiera din spate.

— Apropo de smiorcăială... vrei să punem pariu pe cine va plânge la urmă?

— Tu vei fi acela, mi-a răspuns ea.

— Ba nu.

A înșfăcat un pachet de șervețele și l-a aruncat spre mine.

— Poftim. Pentru orice eventualitate.

— Oho, văd că ai rezerve serioase, i-am răspuns prompt cu aceeași monedă. Pentru că plângi mult, nu-i așa?

A tresărit nervoasă.

— *Tais-toi. Je te détes...*

— Ce spui? Eu sunt sexy și tu mă iubești? Jared, tu știai cumva că are sentimente...

— Încetați odată, a urlat el din toți răunchii, potolindu-ne pe amândoi. Pentru Dumnezeu, ce e cu voi?

Ridicase mâinile în aer și ne privea ca pe niște copii neascultători.

Pentru o clipă și eu și Tate am tăcut din gură. Dar când el a pufnit în râs, nu m-am mai putut abține și am izbucnit și eu în râs.

— Madoc?

Jared vorbea, de parcă avea dinții lipiți unii de ceilalți.

Îi și simțeam încordarea din voce.

— Afară. Acum.

Mi-am luat rapid telefonul de pe scaun și m-am executat, deoarece știam că prietenului meu îi era de ajuns.

Încercasem toată ziua să o fac pe Tate să-și iasă din fire și să îi distrag atenția lui Jared. Participa în sfârșit într-o cursă cu adversar real și, cu toate că și eu și Jared lucrasem cu ea, știam că lucrurile ieșeau prost acolo pe pistă. Tot timpul. Dar Tate era de neclintit și spunea că poate face față.

Și dacă Tate dorește ceva, Tate primește întotdeauna. Când era vorba de fata asta, Jared se înmuia mai ceva ca frișca.

Am început să fac cale întoarsă până spre șoseaua de pe care ieșisem. Pontiacul meu GTO argintiu era parcat acolo și am început să scotocesc în buzunare după chei cu o mână, în timp ce cu dosul celeilalte mi-am șters fruntea.

Era început de iulie și deja vremea era mizerabilă. Nu era chiar atât de cald, dar a naibii umiditate făcea ca totul să fie imposibil de

suportat. Mama mă chemase să stau cu ea în New Orleans pe durata verii și am refuzat-o categoric.

Ce să spun, mă înnebunesc după felul în care noul ei soț încearcă să mă învețe să prind creveți în Golf.

Nu, mulțumesc.

O iubeam pe mama, dar gândul că întreaga vară nu voi fi decât eu în toată casa, deoarece tata va sta în apartamentul lui din Chicago, îmi oferea o alternativă mult mai fericită.

Am simțit furnicături în mână și m-am uitat la telefonul care vibra.

Pentru că tot vorbeam de lup.

— Salut, ce faci? l-am întrebat pe tata și am dat să mă urc la volan.

— Madoc, mă bucur că ai răspuns la telefon. Ești acasă?

Părea preocupat de ceva, ceea ce nu-i prea stătea în fire.

— Nu. Dar tocmai mă îndreptam acolo. De ce?

Tata nu stătea mai deloc pe-acasă. Avea un apartament în Chicago din cauză că lucra până târziu la cazurile pe care le avea. Deși era mai mult plecat, era o persoană cu care te înțelegeai ușor.

Îmi plăcea de el. Doar că nu îl iubeam.

Mama mea vitregă se făcuse nevăzută de un an de zile. Călătoria, își vizita prietenii. O uram.

Și aveam o soră vitregă... pe undeva.

Singura persoană pe care o iubeam acasă era Addie, menajera noastră. Se asigura întotdeauna că îmi mănânc legumele și îmi semna învoirile pentru școală. Ea era familia mea.

— M-a sunat Addie de dimineață, a început el să-mi explice. Fallon și-a făcut apariția astăzi.

Mi s-a tăiat respirația și mai că am scăpat telefonul din mână.

Fallon?

Mi-am pus palma pe capotă, mi-am așezat capul pe ea și încercam să nu mai scrâșnesc din dinți.

Sora mea vitregă era acasă. De ce? De ce acum?

— Și ce dacă? am scuiptat printre dinți întrebarea. Ce treabă am eu?

— Addie ți-a făcut bagajul.

Îmi ignora întrebarea.

— Am vorbit cu mama lui Jared și vei sta cu ei câteva săptămâni, până când mi se mai eliberează programul. Atunci vin acasă și lămurim lucrurile.

Pardon? Simțeam cum telefonul stătea să crape, atât de tare îl strângeam în mână.

— Cum? De ce? am strigat, respirând greu. De ce nu pot să stau în propria casă?

De când începuse ea să hotărăscă? Așadar era acasă. Mare brânză. Să plece ea. De ce trebuia să plec eu?

— Știi de ce, mi-a răspuns tata, pe un ton amenințător. Nu te duce acasă, Madoc.

Și mi-a închis telefonul.

Am rămas înțepenit locului, privind fix cum crengile copacilor se oglindeau în capota mașinii. Mi se spusese să merg acasă la Jared unde Addie avea să-mi aducă lucrurile și să nu mă duc acasă până la noi ordine.

Și de ce?

Am închis ochii strâns și am clătinat din cap. Știam de ce.

Sora mea vitregă era acasă, iar părinții noștri știau totul. Tot ce se întâmplase în urmă cu doi ani. Dar nu era casa ei. Nu a fost niciodată. Era casa mea de mai bine de optsprezece ani. A locuit aici o perioadă după ce se căsătoriseră părinții noștri, după care a dispărut acum doi ani. Părinții știau unde era, eu însă nu. Nu mi s-a îngăduit să știu pe unde o purtau pașii.

Nu că mi-ar fi păsat, oricum.

Dar al naibii de mult îmi doream să stau în casa mea vara aceea.

Două ore mai târziu mă aflam în sufrageria lui Jared împreună cu fratele lui vitreg, omorându-ne timpul până când mama lor n-avea să ne mai urmărească precum un vultur. Cu cât stăteam mai liniștit, cu atât îmi doream mai cu ardoare ceva care să-mi distragă atenția. Jared avea tone de alcool la el în cameră, pe care le adusesem eu de acasă, și era momentul să-mi încep încălzirea de sâmbătă seara. Jax se lăbărțase pe canapea și juca jocuri video, iar Jared plecase să-și facă un tatuaj.

— Nu așa rezolvi problema, Jason, o auzeam pe Katherine Trent, strigând înăbușit din bucătărie.

Sprâncenele mi-au urcat spre creștetul capului. *Jason?* Așa îl chema pe tata.

Ea a trecut prin dreptul ușii în timp ce măsură cu pași mari bucătăria.

Îi spune lui tata Jason. Presupun că nu e chiar atât de ciudat. Doar așa îl cheamă, nu? Doar că mi se părea ciudat. Nu sunt mulți cei care pot să-i spună lui tata pe numele mic. De obicei i se adresează cu „domnul Caruthers” sau „domnule”.

M-am ridicat, îndreptându-mă ușor spre sufrageria care se afla chiar lângă bucătărie.

— Este vorba despre fiul tău, am auzit-o spunând. Trebuie să vii acasă și să te ocupi de asta.

Mi-am vârât mâinile în buzunar și m-am lipit cu spatele de perete, chiar lângă ușa de la bucătărie. Ea a tăcut pentru câteva clipe în care nu s-a mai auzit decât zăngănitul farfuriilor. Probabil că le scotea din mașina de spălat vase.

— Nu, a răspuns apoi. O săptămână. Cel mult. Îl iubesc pe Madoc, dar este vorba despre familia ta și el are nevoie de tine.

Nu te poți spăla așa pe mâini. Am deja doi băieți adolescenți. Știi ce fac atunci când încerc să le impun o oră de intrat în casă? Îmi râd în nas.

Nu știam dacă să zâmbesc sau să-mi strâng pumnii din cauza iritării.

— Îți sunt alături, a continuat ea. Vreau să te ajut, dar el are nevoie de tine.

Șoaptele ei erau zadarnice. Nu se putea să îi spui tatălui meu să facă ceva și totul să decurgă în mare discreție.

I-am aruncat o privire scurtă lui Jax și am observat că oprise jocul, privindu-mă mirat. Și, abordând o mină poznașă, a dat din cap și mi-a zis:

— Nu am respectat în viața mea nicio oră impusă de intrat în casă. Oricum, e simpatică din punctul ăsta de vedere. Pur și simplu o iubesc.

Jax era fratele vitreg al lui Jared. Aveau același tată, dar mame diferite, iar Jax își petrecuse aproape toată viața lui ori împreună cu tatăl lor sadic, ori prin case de copii. Toamna trecută, tata a ajutat-o pe Katherine să-l scoată din sistemul public de protecție a copilului și să-l ia în îngrijirea ei. Tatăl lui Jared și al lui Jax era în pușcărie și toată lumea își dorea ca frații să fie împreună.

Mai ales frații.

Acum că Jared, prietenul meu cel mai bun de la începutul liceului, își găsisse sufletul pereche și iubirea vieții lui, nu mai stătea prin preajma mea ca altădată. Așa că Jax și cu mine am devenit mai apropiați.

— Hai, i-am spus ridicând bărbia. Iau o sticlă din camera lui Jared și apoi ieșim în oraș.

— Vreau să văd cele mai mari bile pe care le ai, am spus cu cea mai joasă voce de care am fost în stare.

O priveam cu ochii mijiți și a trebuit să strâng din dinți ca să nu mă bușească râsul.

Tate și-a îndreptat spatele și s-a răsucit încetșor, cu bărbia în piept și privirea în sus. Îmi amintea de felul în care se uita mama la mine atunci când eram mic și făceam pipi în piscină.

— Uau, bună poantă, n-am mai auzit-o! mi-a răspuns, zgâindu-se la mine. Ei bine, domnule. Avem unele grele, dar indiferent cum ar fi ele ai nevoie de degetul mare și încă două degete. Ai atâta îndemânare?

Avea o față de parcă discutam despre teme de școală, dar i-am întrezărit un zâmbet în colțul buzelor.

— Sunt foarte îndemânatic, am tachinat-o și, dintr-odată, limba nu îmi mai încăpea în gură. Ai fi geloasă dacă ai vedea ce pot face cu bila aceea.

Ea și-a dat ochii peste cap și s-a apropiat de teighea. Lucra la clubul de bowling de toamna trecută. A fost aproape ca și cum ar fi trebuit să se angajeze fiindcă primise un ordin judecătoresc. Ei bine, nici chiar așa. Poate că ar fi fost obligată prin ordin judecătoresc, dacă Jared ar fi depus plângere. Bucățița asta de un metru șaptezeci, și cincizeci și puțin de kilograme, a încercat cu o rangă mașina iubitului ei într-una din celebrele ei crize de violență. A fost minunat de urât și minunat de grozav. Clipul video a fost postat pe YouTube și practic a provocat o întreagă mișcare feministă. Au existat chiar și diverse transpuneri ale filmului sau adăugări de coloană muzicală. I s-a dat titlul *Cine e Boss-ul acum?* că tot era mașina lui Jared un Mustang Boss 302.

Dar totul nu a fost o decât o neînțelegere, iar Tate a suportat cheltuielile pentru reparații. S-a maturizat. Ne-am maturizat și Jared și cu mine. Suntem prieteni acum.

Bineînțeles că ei se culcă împreună. Eu nu mă bucur de astfel de beneficii.

Respect Madoc, ai băut cumva?

Tate își pusese palmele pe tejghea și mă privea ca o mamă.

— Ce întrebare stupidă mai e și asta?

Evident că băusem. De parcă nu mă cunoștea.

Îtindu-și capul, s-a uitat spre pistele de bowling din spatele meu și la un moment dat mi s-a făcut frică să nu cumva să îi cadă din cap ochii mari, albaștri.

— L-ai îmbătat și pe Jax, mi-a zis acuzator, vizibil enervată.

M-am întors ca să văd la ce se uita și m-am prăbușit în momentul în care mi-am agățat piciorul în scaunul de lângă mine. Am lăsat să-mi scape un răcnet de toată frumusețea.

— Hoooo, am strigat ridicând deasupra capului sticla de whisky, în momentul în care am văzut ce văzuse și Tate.

Câțiva oameni se adunaseră în dreptul unei piste și râdeau uitându-se la Jax care alerga și se arunca să alunece ca pe derdeluș pe pista de bowling.

— Așa, la naiba!

Sticla mi-a fost smulsă printre degete și m-am întors ca să o văd pe Tate cum o ascunde în spatele tejghelei, strângând din buze și încruntându-se.

— De ce mi-a dispărut whiskey-ul? l-am imitat eu pe căpitanul Jack Sparrow și am dat cu pumnul în tejghea.

Tate a ieșit ca o furtună pe ușa care dădea spre piste.

— După ce mă întorc, nu te mai scoate nimeni din rahatul în care ai intrat, mi-a șuierat furioasă, aproape strigând.

— Mă iubești! Știi că mă iubești!

Am început să râd și am tăiat-o prin labirintul de mese și scaune spre standul de gustări unde se juca Jax. Alți doi tipi se luaseră după el și începuseră să zboare pe pistă spre marea încântare a mulțimii adunate acolo sambătă seara. La ora aceea, nu prea erau multe familii și singurii care nu erau deloc amuzați erau tipii singuratici care își

petrecuseră anii maturității deplângându-și burțile de la prea multă bere și spunându-și cât erau de norocoși că nu se însuraseră. Aceștia se uitau doar și dădeau din cap.

Fallon este acasă. Nu te duce acasă.

Am înghiți whiskey-ul care îmi tot venea înapoi și mi-am dat capul pe spate.

— Iuhuuu! am urlat din toți rărunchii înainte să mă trântesc pe parchetul deschis la culoare, dându-mi drumul pe burtă și alunecând pe pistă.

Inima mi-o luase la galop, iar entuziasmul mai că-mi spărgea pieptul. *Rahat!* Pistele erau ale naibii de alunecoase, iar eu doar râdeam fără să-mi pese că Tate era nervoasă sau că pumnul lui Jared avea să-mi lase pe față un semn pentru că mi-am făcut de cap la iubita lui la serviciu. Nu-mi păsa decât de ceea ce trăiam de la o clipă la alta.

Nu mă pot duce acasă.

Mulțimea aclama și striga în spatele meu, iar unii săreau în sus și-n jos. Mi-am dat seama din cauza vibrațiilor pe care le simțeam sub mine. După ce m-am rostogolit ca să mă opresc, cu picioarele atârând pe cealaltă pistă, am rămas așa căutând răspunsuri. Nu despre Fallon. Nici măcar despre faptul că eram prea beat ca să conduc până acasă.

Am gândit cu voce tare.

— Cum dracu' mă ridic de aici?

Pistele erau alunecoase. Dacă mă ridicam, alunecam. Rahat.

— Madoc! Ridică-te! o auzeam pe Tate strigând de undeva de lângă mine.

Madoc. Ridică-te. A apărut soarele. Trebuie să pleci.

— Madoc! Ri-di-că-te! a strigat din nou Tate.

Am sărit ca ars.